

Reteta specială de clătite

Domnul Nicu era cel mai activ din bloc. De când ieșise la pensie, se ocupa de toate: îngrijea mică grădiniță din curtea blocului, tindea gardul vîii, vâruia copaci primăvara, grebla frunzele toamna. În plus, știa de toată lumea cum se simte, ce face, jucătoare cu domnii și mai stătea pe băncuță cu doamnele, povestindu-le... cât de formidabil gătește doamna Mihaela, soția lui, care, de când devenise bunică, nu mai prididea să pregătească bunătăți pentru familia fiului ei, și deserturi (fără zahăr!) pentru cel mic.

Domnul Nicu se ocupa să ducă bunătățile tinerilor ocupati cu serviciul și cu crescutul nepotului. Pinea pachetele și caserolele în coșul bicicletei, și într-o jumătate de oră era la ei. Ba le mai și mulțumea că datorită lor e-n formă! Numai că de ceva vreme domnul Nicu sistase drumurile pe bicicletă - fusese diagnosticat cu vertij, și cel puțin o vreme, până când începea să-și facă efect tratamentul, își propusese să stea mai pe lângă casă. Mai ales că nu era de riscat cu bicicleta.

- Dac-o să cazi, ce ne facem? îl întreba doamna Mihaela, îngrijorată. Mai bine te abții și tu câteva luni, și după-aia ești liber, decât să te trezești acum și cu cine știe ce picior în ghips!

Așa că, domnul Nicu, care era un om cu picioarele pe pământ, a ales să rămână cu ele intregi și pe pământ: a pus bicicleta pe balcon și a rămas o vreme pe lângă bloc, unde-a devenit și mai prezent și activ. Într-o zi a ieșit afară cu niște clătite, și l-a servit pe domnul Adrian, cu care juca table.

- Nu-i așa că sunt geniale?, a întrebat domnul Nicu.

Domnul Adrian a gustat, a zâmbit politicos, apoi și-a adus aminte că nu are voie, că i-a ieșit cam mare glicemia la ultimele analize. Dar s-a mirat în sinea lui - doamna Mihaela gătea foarte bine, pe când clătitele asta nu erau nici pufoase, nici gustoase. Erau subțiri, scortoase și rupte.

- E rețeta mea specială, s-a lăudat mândru domnul Nicu. E mult mai dietetică, să știi, decât ce face navastă-mea. Păi eu pun mai puțină făină, în loc

de trei ouă pun unul singur, fără unt, mai puțin lapte, iar pe lângă paharul de apă minerală adaug și unul de apă plată. Deci e mult mai dietetic, plus că fac o economie, că strângem bani să-i ajutăm pe copii să ia un apartament mai mare, și fiecare bănuț contează. Și uite, tot clătite! Ce, ți-ai dat seama de vreo diferență?

Și, pentru că mai veniseră doi vecini la table, s-a ridicat să meargă să mai aducă clătite, că de darnic era darnic, și componția clătitelor nu-o îndoia din zgârcenie, ci pentru binele copiilor. Dar n-a făcut

doi pași, că a trebuit să se oprească ținându-se de bloc: amețise.

Domnul Nicu s-a intors să se odihnească pe băncuță. Domnul Adrian i-a adus un pahar de apă, apoi s-a uitat la clătite și l-a întrebat mucalit:

- Auzi, dar pentru vîrtij ce rețetă folosești, pe cea de la doctor, sau ai tot rețeta ta specială, mai economică, cu mai puține pastile?

Domnul Nicu a tăcut și a băut apă. Chiar aşa făcuse: a înțeles că se poate trăi destul de liniștit, cu boala, dacă e atent – plus că el ducea o viață

destul de activă, că făcea mereu mișcare prin curtea blocului. Și, de vreme ce tratamentul era de durată, nu trecea chiar peste noapte, trebuia să aibă răbdare, să nu aștepte rezultate minune. Așa că, dacă tot avea răbdare și era cunoscute cu bicicleta, putea să aibă și mai multă răbdare: înjumătățise numărul de pastile. Adică în loc de două pastile pe zi, lăua numai una, că fiecare mărunțis contează economiile pentru casa copiilor.

- Păi eu nu zic nimic de gustul clătitelor, zise domnul Adrian, dar uită-te și tu ce rupți sunt. Că, dacă schimbi rețeta, nici rezultatul nu mai e pe măsură, nu crezi?

Așa că domnul Nicu s-a întors la rețeta originală: și cea pentru vertij, prescrisă de medic, și cea de clătite. Și copiii tot și-au luat apartamentul mai mare la care visau. Și erau chiar mai aproape de domnul Nicu și de doamna Mihaela, așa că domnul Nicu nu mai trebuia să meargă cu bicicleta... decât de placere, în parc, cu nepotul lui!